

Hemmet är rörelsen / en förflyttning över gränslinjer

Text av Johanna Kim-Andersson

Sedan jag reste till Sydkorea första gången för tre år sedan drömmer jag ofta om ett hus i Seoul. Det ligger lite avsides, i ett kvarter jag aldrig har besökt, och kännetecknas av ett väldigt persimonträd som växer i trädgården. På gårdsplanen hänger nytvättade kläder på tork och längs med den grusade gången trängs krukor med kimchi. Gestalten av en åldrad kvinna träder fram i ett av fönstren och doften av mat når mig när jag går upp för trappstegen för att knacka på. Det dröjer några sekunder innan någon öppnar dörren och jag kan kliva in.

Jag bär med mig *hemma* som olika rum inom mig. Med åldern har det vuxit till en vindlande korridor av dörrar som leder till platser jag har besökt eller bara fantiserat om. Tiden får dessa platser att blandas samman. Den asfalterade uppfarten till mina morföräldrars hem har vuxit ihop med huset i Seoul. Asplöven som darrar i skogarna på bergen som omgärdar mångmiljonstaden, darrar också i skogarna utanför min uppväxtstad. När jag färdas genom rummen fylls jag av en känsla av igenkänning och upprepning – i rörelsen finns ingen början och heller inget slut. Källan eller *ursprunget* blir till i varje enskilt ögonblick som jag kliver över en ny tröskel och därmed återvänder till mig själv.

I Agnes Hjalmarssons konst framträder hemmet som just sådana föränderliga scener. Vi tillhör båda en växande diaspora av ättlingar till adopterade koreaner, som döttrar till två kvinnor som adopterades från Sydkorea till Sverige på 1960- och 70-talet. Ett vardagsrum, en soffa eller ett matbord hos hennes släktingar i Sydkorea förvandlas i målningarna till platser där distansen och närheten till den historien synliggörs. Det är genom jagets blick på de familjära aktiviteter som utförs – att samlas kring en middag eller att bädda en sovplats på golvet – som avståndet och ömheten förmedlas. I de rummen är hon både hemma, och någon annanstans, samtidigt.

Att färdas mellan rummen är också att stiga in i tiden – den som har försatt oss på en resa bort från, och till, våra arv. Familjemedlemmarna hon framställer i sina porträtt är delvis skymda: i en målning står mormodern med ryggen vänd mot betraktaren, i en annan har hon somnat bredvid mamman på en soffa och i en tredje sträcker sig händer över ett bord för att plocka ur skålarna med mat. Det är en intim gestaltning av den mångfacetterade relationen mellan jaget och hennes familj, som präglas av flera olika distanser. I målningarna är mormodern,

mamman och Agnes på samma gång nära, och långt ifrån, varandra. Golven, borden eller rummen i tavlorna är klädda i guldfolie, som för att visa hur de rör sig genom ett och samma upplösta tillstånd. På så sätt förenas de genom ytorna omkring dem.

Kanske kännetecknas hemmet av rörelse, snarare än av statiskhet. Det är ett perspektiv som kan bryta upp föreställningen om hemmet som knutet till minnen eller artefakter. Därmed aktiveras också betydelsen av tillhörighet, som en förflyttning över gränslinjer. Jag vandrar genom rummen inom mig och nås av en och samma beröring i olika positioner: en varm och torr hand sträcker sig genom tiden och fattar tag om min. Den tillhör mina mormödrar, min mamma, mig själv.

Agnes konst väcker till liv just sådana förskjutningar. När som helst kan subjekten i hennes målningar bryta sig loss från sina stilla positioner för att stiga över till, och röra vid, varandra.

Home is the movement / a journey across boundaries

Text by Johanna Kim-Andersson

Since I traveled to South Korea for the first time three years ago, I often dream of a house in Seoul. It is located a bit off the beaten path, in a neighborhood I have never visited, and is characterized by a large persimmon tree that grows in the garden. In the courtyard freshly washed clothes hang out to dry, and along the gravel path pots of kimchi crowd together. The figure of an elderly woman appears in one of the windows and the smell of food reaches me as I walk up the steps to knock on the door. It takes a few seconds before someone opens up and I can step inside.

I carry *home* with me as different rooms within me. With age it has grown into a winding corridor of doors that lead to places I have visited or merely fantasized about. Time causes these places to blend together. The paved driveway to my maternal grandparents' home has merged with the house in Seoul. The aspen leaves trembling in the forests on the mountains surrounding the metropolis also tremble in the forests outside the town where I grew up. As I travel through the rooms I am filled with a sense of recognition and repetition – in this movement there is no beginning and no end. The source or *origin* comes into being in every single moment as I step over a new threshold and thereby return to myself.

In Agnes Hjalmarsson's art, home emerges as precisely such shifting scenes. We both belong to a growing diaspora of descendants of Korean adoptees, as daughters of two women who were adopted from South Korea to Sweden in the 1960s and 70s. A living room, a sofa, or a dining table at her relatives' homes in South Korea are transformed in the paintings into places where the separation from, and closeness to, that history are made visible. It is through the self's gaze on the familiar activities being carried out – gathering around a dinner table or making a bed on the floor – that the distance and the tenderness are conveyed. In those rooms she is both at home, and somewhere else, at the same time.

To travel between the rooms is also to step into time – the time that has set us on a journey away from, and toward, our heritage. The family members she depicts in her portraits are partially obscured: in one painting the grandmother stands with her back turned to the viewer, in another she has fallen asleep next to the mother on a couch, and in a third, hands reach across a table to take food out of bowls. It is an intimate representation of the multifaceted relationship between the self and her family, marked by various gaps in time and space. In the paintings, the grandmother, the mother and Agnes are at once far from, and close to, each other. The floors, tables or rooms in the paintings are covered in gold foil, as if to show how they move through a single, dissolved state. In this way, they are simultaneously united by the surfaces around them.

Perhaps home is characterized by movement, rather than by staticity. It is a perspective that can break down the notion of the home as tied to memories or artefacts. This also activates the meaning of belonging, as a crossing of boundaries. I wander through the rooms within me and am touched by the same caress in different positions: a warm and dry hand reaches through time and takes hold of mine. It belongs to my maternal grandmothers, to my mother, to myself.

Agnes's art brings to life precisely such displacements. At any moment, the subjects in her paintings can break free from their still positions to step over to, and touch, one another.